

ція) въ цѣлыя градъ по причинѣ че бѣше съвършено оздравела царската дѣщерѣ, а въ царскыя дворъ ся направи единъ голѣмъ пиръ (зіяфетъ, угощеніе), дѣто бѣше повыканъ и нейныйтъ лѣкаръ, нашійтъ момъкъ. Подиръ яденіето царътъ попыта момъка какво да му даде, та да го задоволи за излѣкуваніето на дѣщерѣ му, и му даде свободѣ да ся небои но да иска онуй, което ще и обыча. Момъкътъ отговори на царя: „Азъ нищо друго не быхъ искалъ, освенъ да ми поклоните вашѣтъ дѣщерѣ“. Царътъ му отговори на туй: „И азъ съмъ, сынко, на туй мнѣніе; когато тя прати самъ господъ, та ѣж избави отъ болѣстѣтъ, то и азъ ти ѣж покланямъ“. И тѣй царътъ веднѣга объяви по цѣлото си царство, че му ѣ самъ Богъ испратилъ лѣкаръ, който излѣкува дѣщерѣ му и за когото ще ѣж ожени. Подиръ туй обявленіе повыкахъ ся и сватовѣтъ и царътъ вѣнча дѣщерѣ си за този нашъ великодушентъ момъкъ. Подиръ малко врѣме царскыйтъ зетъ порѣча на единъ керванджіа да му найде сто камилы, които да откара при онзи и онзи геранъ и